

*Kikelet
ház*

MARY ELLEN TAYLOR

*fine
selection*

MARY ELLEN TAYLOR

*Kikelet
ház*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A lelkek ott vannak minden házban.
A lelkek ott vannak mindenkiben.
Lelkek hordái követnek minket mindenfelé.
Sosem vagyunk egyedül.
– Barney Sarecky*

Julia Tatum 1870-1915 ←••—H—••→ George Buchanan 1870-1919 ←••—H—••→ Elizabeth Lawrence 1880-1919

✿ Catherine Claire Hedrick 1888-1990 ←••—H—••→ Robert Buchanan 1885-1917

Amanda Blake 1935-1974 ←••—H—••→ ifj. Robert Buchanan 1917-1974

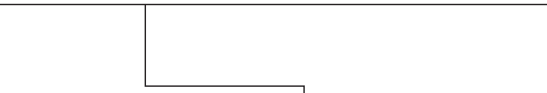
Sandy Talley 1969- ←••—H—••→ James Buchanan 1969-

Megan 1990- Deacon 1992-

JELMAGYARÁZAT

- ✿ A regény főbb szereplői
- ←••—H—••→ Házastárs
- Szülő(k)
- Kapcsolat

Julia Tatum 1870-1915 George Buchanan 1870-1919 Elizabeth Lawrence 1880-1919

James Latimer 1885-1917 Victoria Buchanan 1895-1984 Edward Garrison 1895-1982

Donna Kincaid Jessup 1950-1984 Samuel Jessup (örökbefogadott) 1916-2017

Susan Jenkins 1940- Aden Garrison 1938- Jeb Garrison 1939- Eric Garrison 1939-

Beth Kincaid Jessup 1970-2018

Lucy Kincaid 1989-

Nancy Maynard 1968- Noah Garrison 1969-

Hank Garrison 1988-

Brian Willard 1968- Grace Jenkins 1975-2016

Natasha Willard 2006-

ELŐSZÓ

Adele

2017. szeptember 19., kedd

Cape Hudson, Chesapeake-öböl, Virginia állam

11:00

Élete mintegy száz éve alatt Adele Jessup megtanulta, hogy áldás és átok kart karba öltve jár, s hogy a szeretetre és a születésre fájdalom és halál következik.

A kerekesszékekben ülve figyelte az amerikai zászlóval leterített korporsó köré gyűlő gyászolókat. A felhős ég alatt esőt ígérő, erős szél fúj, és bele-belekapott fekete szoknyája szélébe.

Figyelme az előtte zajló jelenetről a frissen kiásott sírt körülvevő márványkövekre siklott. A férje és a férje testvéreinek sírjai voltak. A Jessup fiúk valamennyien a Chesapeake-öböl keleti partján születtek és nevelkedtek. Dolgos, büszke emberek voltak, és egész életükben hűségesek maradtak egymáshoz. Adele mellett a sógora, Samuel Jessup ült, az utolsó élő Jessup testvér. Arca frissen volt borotválva, haját lenyíratta, patyolattiszta, fekete színű kereskedelmi tengerészkapitányi egyenruháján csak úgy szikráztak a rézgombok. A több mint fél évszázados szolgálatával kiérdemelt kitüntetéseit azonban

nem viselte. Magas, szikár alakját törékennyé tette az idő, jobb keze fékezhetetlenül reszketett, de a kerekesszéket visszautasította. Mindig ilyen volt, végtelenül büszke és önfejű.

Hányadszor is voltak itt, szeretteik sírja mellett a hosszú évek alatt? Adele biztosan tudta, hogy akárcsak ő maga, Samuel is közelebb érzi már magát a holtakhoz, mint az élőkhöz.

Azon a napon Adele dédunokáját, Scott Jessupot búcsúztatták. Scott, aki a tengerészgyalogságnál szolgált, öt nappal korábban a viharban helikopterével az Atlanti-óceánba zuhant, és életét vesztette. A mentőakció során egy embert sikerült kimentenie és biztonságba helyezni a tengerészgyalogság anyahajóján, de ő visszafordult, hogy újabb bajba jutottakat keressen.

Scottot, mint minden Jessupot, vonzotta a víz. Miután egész gyerekkorában mást sem hallott, mint a bátor, tengerjáró férfirokonok történeteit, pontosan tudta, hogy az időjárás és az óceán ugyanolyan könnyedén vesz el, ahogyan ad. Scott tisztességes, bátor, néha kissé hiú ember volt; igaz, mi más is lehetett volna mindössze huszonhét évesen?

Adele mozgásra lett figyelmes a gyászolók mögött, és az apró temetőt határoló, kovácsoltvas kerítés felé fordította a tekintetét. Egy fiatal férfi állt ott egyedül. Vonásait Adele rossz szemével nem tudta ki-venni. Gyászoló ismerősnek gondolta, amíg aztán közelebb nem jött. Akkor felismerte, Scott volt az.

Adele-t cseppet sem lepte meg, hogy ott látja. Fájdalmasan vékony fátyol lebegett közte és a holtak között, amin keresztül az eltávozott lelkek is éppoly kivehetők voltak, mint az élők.

Scott elindult az anyja felé, aki egy viseltes Bibliát szorongatva ült a koporsó előtti első sorban, és leplezetlenül zokogott. Helen Jessup imádkozta egyetlen gyermekét. Halála úgy hasította ketté a

szívét, hogy azt többé összeforrasztani sem szavakkal, sem tettekkel nem lehetett.

Scott az anyja vállára tette a kezét, de ő ebből szemmel láthatóan semmit sem érzett. Samuel ellenben látta a fiút, és amikor a pillantásuk összetalálkozott, Scott szája sarka halvány mosolyra görbült. Samuel ekkor gyengéden Adele kezére tette a kezét, és finoman megszorította.

Helen mellett egy komor tekintetű, tengerészgyalogos egyenruhát viselő férfi ült. Rick Markham nem csupán Scott bajtársa volt, ahogy a koporsóvivők valamennyien, hanem a legjobb barátja is. Rövidre nyírt, sötét haja kiemelte kemény arcvonásait. Nem lehetett sokkal idősebb Scottnál, mégis olyan benyomást keltett, mint aki Atlasz súlyát cipeli a vállán. Scott biztatóan rámosolygott, bár ő nem vette észre. Adele-nek azonban ez sem került el a figyelmét.

Végül Scott otthagyta a többieket, és elindult a kerítés felé, ami mögött egy lány álldogált. Egyedül volt, és elveszettnek látszott. Adele nagyon is jól ismerte az érzést.

Bár hivatalosan sosem lettek bemutatva egymásnak, az asszony tudta, hogy a lányt Megan Buchanannek hívják. Két héttel azelőtt még Scott menyasszonya volt, aztán váratlanul szakítottak. Ugyan részleteket senki sem árult el neki az okokról, Adele annyit mégis tudott, hogy az esküvőt a lány fújta le.

Ha Scott életében nehezelt is Meganre, úgy tűnt, halálában már nem haragudott rá. Szeretetteljesen nézett rá, tekintetében nyoma sem volt hibáztatásnak. Gyengéden arcon csókolta, mire a lánynak elkerekedett a szeme, és odakapta a kezét. Lassan körülnézett, mint aki arra számít, hogy megpillanthatja a fiút.

Adele alaposan megnézte magának a lányt, és megállapította, hogy semmi különösebben említésre méltó nincs rajta. Kerek arca, telt ajka

és zöld szeme külön-külön meglehetősen szokványosan festett. Vonásainak együttes hatása mégis lebilincselő volt. A lénye egészében volt valami rendkívüli.

Egy helybéli fiatalember, a szintén tengerészgyalogos egyenruhát viselő Hank Garrison vezényletére öt katona égre célzott puskacsővel három díszlövést adott le. Samuel a járókeretébe kapaszkodva felemelkedett. Rick azonnal felpattant, hogy segítsen neki, de a csökönyös öreg elhárította a segítséget.

Komor csönd telepedett az egybegyűltekre, és hosszú percekig senki sem mozdult.

Rick segített Samuelnek visszaülni a székre, majd csatlakozott a tengerészgyalogosokhoz, akik elindultak a koporsó felé, és két oszlopot formálva megálltak a koporsó két oldalán. Összehangolt, precíz mozdulatokkal tökéletes háromszöget hajtogattak a zászlóból, és Rick a nemzet hálája jeléül átnyújtotta Helennek.

Scott közvetlen közélről nézte, amint az anyja a mellkasához szorítja a zászlót, és reszketve beszívja a levegőt. A szertartás véget ért. A következő néhány perc a könnyeké volt; néhányan Helen köré gyűltek, részvétüket nyilvánították Adele-nek és Samuelnek, majd lassan szállingózni kezdtek az öreg vaskapu felé.

– Mindjárt jövök – szólalt meg Helen.

Adele felnézett, és látta, hogy Scott huncut mosolyt küld felé, olyat, mint amikor süteményt csent a dédanyja konyhájából.

– Csak nyugodtan – felelte Helennek.

Egy pillanatra eltávolodtak tőlük az élők, Samuel és Adele hármában maradt Scott-tal. Adele-nek jólesett a hallgatás, hálás volt a pillanatért, mert teljes bizonyossággal érezte, hogy számára mindkét férfival ez az utolsó.

– Ti láttok engem, igaz? – kérdezte Scott.

Az asszony a temetőt körülölelő fákról Scott napbarnított arcára irányította a pillantását.

– Igen – válaszolta.

– Hamarosan követlek, fiam – mondta Samuel.

– Értem – felelt Scott.

– Azért nem kell megvárnod – folytatta Samuel –, odatalálok magamtól is.

– Nem téged vár – szólalt meg Adele.

– Hát kit?

Az asszony figyelte, ahogy Helen Meganhez lép. Bármit mondtak is egymásnak, egyáltalán nem tűnt barátságosnak.

– Őket. Őket várja.

Samuel nagy levegőt vett, és bólintott. Ha valamit, egy dolgot mindketten jól ismertek: a befejezetlen ügyek és titkok erejét, ami nemcsak az élőknek, olykor akár a halottaknak is képes horgonyt vetni.

1. FEJEZET

Megan

2018. március 5., hétfő

Norfolk, Virginia állam

8:00

Megan Buchanan sietősen lépkedett a Ragland-féle Hajózási Antikvitásüzlet felé. Dühös szél csapkodta a kabátja szélét, és összeborzolta néhány perccel azelőtt lenyírt, és riasztóan rövidre sikeredett frufuját. Amint benyitott, az érkezését jelezve megkondult feje fölött a hajóharang, és arcát megcsapta az üzlet melege.

Mialatt testéből kiolvadt a dermedtség, tekintetét végigjáratta a helyiséget szinte plafonig megtöltő öreg lámpásokon, bójákon és köteleken. A hátsó falat hatalmas faragványgyűjtemény borította, különféle fából készült figurák egyszarvúaktól duzzadó keblű sellőkig, amelyek egykor a hajó lelkét és bátorságát megtestesítendő, a vitorlások orrát ékesítették.

Megan szórakozottan megérintett egy ősrégi vasmacskát, és várandós pocakjával ráfordult a pulthoz vezető keskeny folyosóra. A pultnál egy eklektikus kupacra lett figyelmes, amiben társasjátékoktól egy jókora piros-fehér márványedényen át egy doboz dominóig különféle furcsa holmi volt összehányva. Egyiknek sem volt túl sok köze a

hajózáshoz, de az üzlet tulajdonosa, Duncan Travis, semmit sem hagyott veszni, amit fillérekért megszerezhetett, és akár kicsivel is többért továbbadhatott.

A lány megnyomta a csengőt a pulton.

– Duncan, én vagyok az, Megan.

Az üzlethelyiséget Duncan íróasztalától elválasztó függöny mögül – ahol, mint azt Megan jól tudta, egy vadiúj számítógép társaságában hegynyi könyv-, újság- és magazinkupacok rejtőztek – csoszogó léptek hallatszódtak. A lány tisztában volt vele, hogy bár Duncan az apró kis boltot is megtartotta, valódi bevételei a magán megrendelők, gyűjtők és lakberendezők számára felhajtott egyedi tárgyakkól származnak.

– Megan? – A bordó függöny szélén megjelent egy bütykös kéz.

A hatásszünetről a lánynak hamar eszébe jutott, mennyire odáig van az öreg a színpadias belépőkért.

– Igen, én vagyok az.

A szétnyíló függöny résében aprócska, görnyedt vállú, vézna öregember jelent meg; ritkás, őszülő haja lófarokban. Napbarnított arcán mély barázdákat hagyott a mögötte álló több mint hetven nap-sütötte év.

Csíkos, galléros póló volt rajta, elnyútt bőrvövel összehúzott, kopott farmernadrág és fekete cipő. Bal kezének mutatóujján szabadkőműves ónixgyűrű virított, jóllehet, Megan szinte biztos volt benne, hogy sokkal inkább a drámai hatás, mintsem a szimbolikus tartalma miatt. Csuklójára évtizedekkel ezelőtt megállt, elegáns aranyóra simult.

– Korán jött – szólalt meg.

– Korábban végeztem az orvosnál.

Az öreg Megan kerek hasára pillantott.

– Igencsak érettnak látszik.

– Úgy érzem magam, mint egy partra vetett bálna.

Valamiért mindenki úgy beszélt róla és a hasáról, mintha ez mindannyiuk közös ügye volna. Megannek jólesett az érdeklődés, ugyanakkor minden alkalommal eszébe juttatta, hogy halvány fogalma sincs róla, hogyan fogja egyedül felnevelni a gyereket.

– Szívesebben beszélnek a műtárgyakról, amiket említett.

Januárban bízták meg a Téli lak elnevezésű műemléki vadászház felújításának lebonyolításával. A hatalmas, kétezer négyzetméter területű épületet Megan ükapja, George Buchanan építtette a második feleségének, akivel közös szenvedélyük volt a kacsavadászat. Az építkezés 1901-ben vette kezdetét, majd 1916-ban George a menyének, Claire Hedrick Buchanannek ajándékozta a házat. Claire haláláig, 1990-ig élt ott.

Duncan egy pillanatig Megant vizslatta, majd hunyorogva megszólalt:

– Új a frizurája.

A lány hátrasimította megkurtított frufruját; rég megbánta, hogy hirtelen ötlettől vezérelve a fodrászt is bepréselte a nőgyógyászat és az antikvitásüzlet közé. A fodrász szinte még le sem nyisszantotta a homloka fölött a hosszú, egyenes haját, Megan rögtön tudta, hogy újabb rettenetes hibát követett el.

– Úgy nézek ki, mint valami apród.

Az öreg mosolyra húzta a száját.

– Nekem inkább Tuck barátot juttatja eszembe.

A lány nevetett, és emlékeztette magát, hogy a rosszul lenyírt haj nem számít életre szóló baklövésnek.

– Jobb lett volna, ha be sem jövök a városba, a keleti parton biztonságosabb.

– Nem olyan rossz az a frufu – nyugtatta Duncan nevetve.

– Hazug.

Az öreg vállat vont, és benyúlt a pult alá.

– Van valamim magának, Megan, kitalálja, micsoda?

– Duncan, maga sosem unja meg ezt a játékot?

– Soha.

Valahányszor csak Megan betért az üzletbe, mindig ugyanezt játszották. Duncan előhozott valamilyen különleges tárgyat, neki pedig ki kellett találnia a történetét.

Megan ritkán hibázott, nem véletlen, hogy épp a különleges, régi tárgyak terén vívott ki magának nevet a műkincs-restaurátorok körében.

– Gyerünk, mutassa meg, mit tud! – incselkedett vele az öreg.

– De gyorsan – emelte fel a kezét megadóan Megan. – Egy óra múlva otthon kell lennem.

Duncan elővett egy piros bársonydobozt, és kiemelt belőle egy finom patinával bevont, cikornyás, vésett mintákkal és egy S betűvel díszített, arany zsebórát.

– Gondoltam, magának biztosan lesz tippje, kié lehetett – mondta Duncan.

Az egész nem volt nagyobb, mint egy ezüst egydolláros. Míves aranyfedelének hűvös volt a tapintása. A lány végighúzta az ujját az S betűn, aztán megnyomta a gombját. Felpattant a fedele.

Az órát a francia Cartier cég készítette 1850 körül, pezsgőszínű számlapján római számok jelezték az időt. Mutatói 11 óra 20 percnél megálltak. *Drága feleségemnek*, állt a fedél belső oldalára vésvé. 1850-ben kevesen éltek a környéken, akik megengedhettek maguknak egy ilyen drága órát.

– Hol találta? – kérdezte Megan.

– Itt vettem, Virginiában, egy alexandriai ház felszámolásán. A családnak semmi információja nem volt róla.

A lány visszazárta az óra fedelét, és hüvelykujjával megsimogatta a nagy műgonddal rávéssett cirádákat.

– Szóval Alexandriából való?

– Így igaz – hunyorgott Duncan.

Alexandria gazdag kikötőváros volt a dohánykereskedelem virágzása idején, a gyarmati időktől az 1800-as évek közepéig. Mintegy nyolcezer lakossal rendelkezett, köztük kétezer-ötszáz afroamerikai-val. A várost 1819-ben pénzügyi válság sújtotta, de az 1850-es évekre ismét felvirágzott.

Megan fejből fel tudta volna sorolni a korszak felsőosztályának tagjait.

– Keressen rá Robert Stewart kapitány nevére!

Az öreg lejegyezte a nevet.

– Miért pont rá?

– Gazdag hajóskapitány volt, és bolondult az órákért. Több mint kétszáz darab szerepelt a végrendeletében.

– Eltalálta – csóválta a fejét Duncan. – Maga egy látó.

Látó ugyan nem volt, ellenben olyan aggyal áldotta meg a sors, amit bármeddig tömhetett történelmi adatokkal, egyet sem felejtett el közülük. Ehhez az adatbázishoz folyamodott ezúttal is, nem a szellemek világához.

A történelmi vonatkozású tényekre kihegyezett emlékezőtehetsége akkor is a segítségére volt, amikor új iskolákba került. Az apja a Buchanan vállalat hajózási ágazatában dolgozott; hivatali ideje alatt tízszer helyezték át, ami Megan és a bátyja, Deacon számára ugyanennyi új iskolát jelentett. Serdülőkorukra rutinosan pakolták össze a játékaikat és a könyveiket, vettek búcsút a barátaitól, és pontosan

tudták, hogyan találjanak valami rosszat a régi helyükben és valami szerethetőt az újban.

Sportrajongó bátyjának sosem jelentett gondot a beilleszkedés, de Megannek minden alkalommal nehézkes és felkavaró volt a váltás. Menet közben aztán rájött, hogy újdonsült környezete szórakoztatónak tartja az osztálytársak uzsonnásdobozai, ékszerei vagy képei köré kerekített izgalmas történeteit, és általuk könnyen a szívükbe férkőzhet. Egyes barátai szerint kísértetiesen pontos leírásai ártalmatlanok és szellemesek voltak. Talán szokatlan módja volt a beilleszkedésnek, de neki bevált.

Megan visszaadta az órát.

– Azt írta, megtudott valamit a Téli lakról.

Megan a Téli lakról írta a doktori disszertációját; a helyről, ami számára az egyetlen biztos pontot jelentette az állandó mozgással töltött gyermekkorában. Azt, hogy a következő év hol éri, sosem tudhatta előre, egyedül a Chesapeake-öböl keleti partján, a Téli lak bőv-körében töltött nyári szünidőkkel számolhatott biztosan.

Megan édesapja ötéves korától fogva, amíg egyetemre nem került, minden nyarat a nagyanja, Catherine Buchanan házában töltött. Mindig szeretettel emlegette az öreg házat és Claire-t, aki elmesélése alapján meleg odafigyeléssel bánt vele.

Megan azt hitte, a dédanyja az apjára fogja hagyni a Téli lakot, ehelyett azonban a ház a kereskedelmi tengerészetnél szolgáló Samuel Jessupra szállt. A Jessup család tagjai halászattal foglalkoztak, vagy kereskedelmi tengerészek, katonák voltak, életük mégis szorosan összefonódott a gazdag Buchanan család életével. Megan megboldogult vőlegénye, Scott például Samuel testvérének az unokája volt.

Megan úgy gondolta, Samuel halálát követően a terület visszaszáll a Buchanan családra, de Samuel végrendeletében világossá tette,

hogy a Téli lakot az unokájának szánja. Így aztán felkutatták Lucy Kincaidet, a nashville-i pultos lányt.

Claire annak idején nagyvonalú pénzalapot hozott létre, aminek köszönhetően Lucynek volt miből felújítania a Téli lakot. Bár nem egykönnyen szánta rá magát, hogy a félszigetre költözzön, hamar megbátorozott a háztulajdonosi szereppel és a felújítás gondolatával. Majd hat héttel ezelőtt felkérte Megant, hogy felügyelje a munkálatokat.

– Hallom, beköltözött a Téli lakba – mondta Duncan.

– Egyszerűbb, ha a felújítás ideje alatt ott vagyok a helyszínen – felelte a lány.

– És milyen? – tudakolta az öreg.

– Bármennyire imádom a múltat, azért jobban csípem a modern csatornázást meg az olyan elektromos hálózatot, ami nem lesz zárlatos attól, ha bekapcsolom a hajszárítót vagy a mikró.

Duncan bánatosan bólintott.

– Pedig azok voltak a szép idők.

– Lehet. De én boldog vagyok az epidurális fájdalomcsillapítás és az antibiotikumok világában.

– Mivel kezdi a felújítást?

– A Kikelet házzal. Ott lakott Samuel Jessup, aki Claire haláláig a Téli lak gondnoka volt. Mihelyst elkészül, Lucyvel és a hűgával átköltözünk oda, és indulhat a munka a Téli lakban.

Az öreg Megan domborodó pocakjára pillantott.

– Nem fog unatkozni.

– Tudom kezelni – felelte, remélve, hogy ez tényleg igaz. – Mije van a számomra?

Duncan előhúzott egy dobozt a pult mögül, és letakarta a kezével. A hatás kedvéért maga felé billentette a doboz szélét, nehogy a lány belekukkanthasson.

– Hallott Thomas Delany fényképészetéről?

A név nyomban felkeltette a lány érdeklődését.

– Persze. Nedves lemezes eljárással dolgozó fotográfus volt, munkái javarészt az 1890-es években készültek.

– Nos, óriási lelőhelyre bukkantam a műveiből néhány hete az egyik lakás felszámolásán. Telefonon kaptam a fülest, egyből fel is vásároltam a teljes gyűjteményt. Az egész hetet azzal töltöttem, hogy végignézegettem az üveglemezeket és a fényképeket.

Megan leküzdötte magában a késztetést, hogy megsürgesse Duncant. Az öreg imádta a feszültségkeltést.

– Hallgatom.

– Találtam köztük egy sorozatot a Kikelet házról, még a Téli lak megépülése előtti időből.

– Az 1890-es évek végéről?

– Pontosan.

Az öreg levette a doboz fedelét, kiemelte az első képet, és kimért mozdulattal a pultra fektette. A fekete-fehér fénykép a Kikelet házat ábrázolta.

A ház alapja egy 1700-as években épült kétszintes rönkház volt, amelyet egy bizonyos Stuart Wentworth helyi kereskedő építtetett egy angol királyi adománylevél által kijelölt területen. Wentworth kukoricát és babot termesztett, amit aztán a keleti parton, illetve Angliában értékesített a mintegy húsz mérfölddel északra található Onancock város mélytengeri kikötőjéből kiindulva. A házat 1870 körül egy mérnök vásárolta meg, aki a vasúttársaság megbízásából azal a feladattal érkezett a területre, hogy felmérje a vasút Cape Charlestól déli irányba történő meghosszabbításának a lehetőségét.

George Buchanan 1895-ben vásárolta meg a Kikelet házat, és a Téli lak elkészültéig öt éven át vadászlaknak használta.

A fényképen egy alig ötéves kislány állt a Kikelet ház verandáján. Sötét haja volt, és apró természetéhez képest legalább két mérettel nagyobb, virágmintás ruhát viselt. A deszkaborítású házfaltól jobbra egy melléképület téglalapjai látszottak, ami Megan sejtése szerint a későbbi konyhaépület lehetett. Abban az időben gyakori volt, hogy a tűzesetek elkerülése végett a konyhát a lakóháztól távolabb építették.

Megan pillantása a partvonalra és a Chesapeake-öböl széles sávjára siklott. Két hajó úszott a horizonton, és népes lúdcsapat húzott el a vattaszerű felhők között.

A ház kietlen, vad vidék közepén állt, nyoma sem volt még az öbölpart és a szomszédos Cape Hudson városka képét hamarosan meghatározó hatalmas épületnek.

– Érdekes – mondta a lány. – Tudja, ki lehet ez a kislány?

– Fogalmam sincs. Kíváncsi lennék, hogy került Mr. Delany a félszigetre.

– Nyilván George Buchanan hívta. Szeretett fényképezkedni. – Megan levette a tekintetét a kislányról. – Bámulatos. A felújításnál mindig jól jön a történelmi kontextus.

– Gondolja, hogy idehívtam volna, ha csak erről az egy képről lenne szó?

Megan elmosolyodott.

– Bízom benne, hogy más is van.

Duncan egy újabb fényképet vett elő a dobozból. Négy kislány állt a körbe várandós anyjukat. Nyolc és tizenegy év közöttiek lehettek.

– A legidősebb lány a maga dédanyja, Claire Buchanan.

– Tényleg? – Megan hasonlóságok után kutatva közelebb hajolt a képhez, és megállapította, hogy a lány szeme hasonlít az apjáéra.

– Honnan tudja ilyen biztosan?

– Fordítsa meg!

Hedrick lányok, állt a kép hátán. Ez volt Claire leánykori neve.

– Nézze csak meg a legfiatalabbat, meg azt a másik képet!

Megan összehasonlította a kettőt.

– Ugyanaz – mondta.

– Bizony. Hát nem fura?

– A legfiatalabb Hedrick lányt Diane-nek hívták.

Megannek valamennyi nővér leszármazottait sikerült felkutatnia, egyedül Diane tűnt el nyomtalanul a történelem viharában.

– És egy utolsó – mondta Duncan, és egy keretezett képet emelt ki a pult mögül. Egy lélegzetelállítóan szép nőről készült; a szeme világoskék, szőke haja az 1940-es évek divatja szerint feltűzve. Megannek nem volt szüksége Duncan segítségére, magától is felismerte: Victoria Buchanan Garrison volt, Claire sógornője.

Victoria 1920-ban ment feleségül Edward Garrisonhoz, akivel a férfi diplomáciai pályafutásának köszönhetően az egész világot bejárta. Előkelő körökben mozogtak, és csak viszonylag későn váltalt gyermekeik születése után hagytak fel az utazgatással. A családi mendemonda szerint Victoria azt, hogy idősebb kora ellenére mégis sikerült anyává válnia, egy észak-afrikai termékenység istennőnek tulajdonította, akivel kevéssel a második világháború kitörése előtt találkozott.

Megan dédanyja, Claire Buchanan után fennmaradt néhány videófelvétel, amelyekre Lucy bukkant rá pár hete a Téli lakban. Claire a felvételeken azt állította, hogy Victoriának egészen fiatalon fiúgyermeke született Cape Hudsonban, Samuel, akit Claire a Jessup család gondjaira bízott. Claire csaknem százéves volt, amikor a felvételek készültek, nem volt oka hazudni. A gyerek születését Victoria későbbi viselkedése is alátámasztani látszott. 1916 nyaráig kimondottan aktív társasági életet élt, színházba, estélyekre járt. A házasságát követően

látványosan visszafogottabb életvitelre váltott, majd Edwarddal közös fiaik születésétől fogva szinte teljesen visszavonultak a társasági élettől.

– Érdekes gyűjtemény, Duncan. Megvehetem?

Lucyvel azt tervezték, hogy idővel kiállítóteret nyitnak a Téli lakban, ahol épp az ilyen képek lennének a legérdekesebbek a látogatók számára.

– Kétszáz dollárra gondoltam képenként.

– Legyen inkább kétszáz mindháromért – vágta rá Megan.

– Úgy hírlik, jókora pénzalap áll rendelkezésre a Téli lak felújítására.

– Ez nem jelenti azt, hogy hajlandó vagyok bármekkora, örült összeget elszórni.

– Négyszáz a háromért – suttogetta az öreg.

– Háromötven a háromért. Ez a végső ajánlatom, Duncan.

Az öreg, mintha pókerasztal felett ülnének, a lány arcát fürkészte, vajon blöfföl-e. Megan egyvalamit biztosan kiválóan megtanult a tíz iskolaváltásból: hogyan palástolja az érzelmeit. Egy szót sem szólt, csak várt.

– Jól van. De csak azért, mert semmi kedvem egy kismamával alkudozni. Nem vet rám jó fényt.

– Elvihetném ezeket? Majd elküldi a számlát.

– Még ma délelőtt kiküldöm.

– Ha talál még valamit azokon az üveglemezeken, szóljon, rendben?

– Magának szólok először.

Mialatt az öreg dobozba csomagolta a képeket, Megan megszólalt:

– Megkaphatnám ezeket a játékokat is? – Két húszdollárost húzott elő a pénztárcájából. – Csak úgy magamnak.

– Minek magának ezek a régi játékok?

– Lucy húga, Natasha szeret társasozni.
– A mai gyerekeket nem érdeklik az ilyesmik.
– Próbálom rávezetni, hogy nem csak az interneten lehet szórazást találni.

Duncan fölhorkant.

– Sok szerencsét hozzá!

Ha a *Titkos randevú* társas nem tenné meg a hatását, a szellem-tábla biztosan megteszi.

– Tíz dollárért a magáé lehet az egész.

– Micsoda? Alkudozás nélkül kedvezményt kapok?

– Látja, öregkoromra kezdek elpuhulni.

– Köszönöm. És ne feledje, hogy berendezési tárgyakat is keresek a Téli lakba. Bármit lát, ami onnan való, hívjon!

– Ó, emiatt ne aggódjon! A környékbeli régiségkereskedők fele már tudja, mit keres. A pénzalapnak hamar híre ment.

– Köszönöm!

Duncan egy nagy papírzacskóba süllyesztette a játékokat és a képeket, és Megan a kincseivel a kezében elindult a kijárat felé. Miután gondosan elhelyezte a zacskót a kocsi hátsó ülésén, bepréselte magát a kormány mögé.

Keresztülvágott a városon, és a North Hampton sugárútról felhajtott a Chesapeake-hídra, amely részben a víz fölött, részben pedig alagútként kötötte össze az öböl keleti partját Virginia szárazföldi részével. Kifizette a híddíjat, és nekilódult a huszonhét kilométeres távnak.

Letekerte az ablakot, sós fuvallat áramlott be a pickup utasterébe, és félrelibbentette kurta frufruját kerek arcából. Az öböl szellőjétől valamelyest oldódott a vállában a feszültség, ám amikor lehajtott a napellenzőt, csalódottan látta, hogy nem egy divatos nő néz